

День землі, або як правильно сіяти траву

[Ілля Довгаль, ІФ-66а]

#13 от 17.06.2008

24 квітня 2008 року в Молодіжному парку були помічені студенти спеціальності «Переклад» із лопатами та пакетами для сміття.

Усе почалося декілька місяців тому, коли жоден з нас і не знав про існування такого свята, як День Землі. Прийшовши на заняття із новим викладачем ми зустріли людину неймовірної енергії та, тоді ще з незвичною для нас, абсолютною свободою мислення. То була доктор Кейт Рейнолдс, професор Університету Вісконсін (США). Після дружнього привітання та короткої розповіді про себе, вона запитала: «Наскільки кожен із нас відчуває себе громадянином власної держави?» Здавалося б риторичне питання. Але вона продовжила: «Українське суспільство знаходиться ще на одному із перших етапів свого формування. Як саме ви – студенти – після закінчення цієї пари можете допомогти країні в процесі розвитку її демократії?» В аудиторії запанувала тиша. Ніхто з нас не очікував на такий, доволі цікавий, початок. «Проблема полягає в тому, що майже кожен громадянин України не може співвіднести себе із усією державою, всі вважають, що вони є чимось абсолютно окремим і не мають ніякої влади над процесом встановлення власної демократії. Домашнє завдання: йдіть та змініть світ навколо себе!»

Було трохи прохолодно, підходячи до парку я ще здалеку побачив людей із величезними пакетами для сміття. То не була якась формальна акція, студенти сміялись та на диво комфортно і впевнено почували себе серед спантеличених перехожих. Залишалось пройти ще кілька метрів, коли мене зупинила літня жінка, запитавши тремтячим голосом про те, чи не знаю я, що всі ці люди збираються робити із лопатами, граблями та іншим приладдям. Я відповів, що це студенти Політеху, які за власним бажанням вирішили прибрати парк та по можливості засіяти... Вона перервала мене: «Не в тій країні ми зараз живемо, де молодь може робити щось корисне за власним бажанням», і не дослухавши мене пішла. Протягом дня я ще декілька разів чув від перехожих подібні закиди, і тоді чітко постала у пам'яті наша

перша зустріч із Кейт Рейнолдс. Невже, дійсно, ніхто не може уявити собі людей, які думають не тільки про себе, але і про щось інше?

Незабаром вийшло сонечко, і близько 40 чоловік розійшлися по парку із величезними синіми пакетами для сміття. Після годинного блукання між деревами парку та збиранням того, що не має лежати на землі, почалась, для декого доволі незвична, процедура сіяння трави. Усім було весело та легко, бо кожен відчував бажання змінити щось, відійти від стереотипного мислення та кліше.

Зрозуміло, що прибиранням одного парку не зміниш екологічної ситуації нашої країни, але справа не в тому. Люди відчули те, що в них дійсно є сила і вони здатні хоча б трішки змінити світ навколо себе. Нехай це не такий масштабний початок, як хотілося б, але це все-таки ПОЧАТОК. І хто знає, а я майже певен, що так воно і буде, далі в НТУ «ХПІ» стануть народжуватись більші починання.